

Lieve mensen, jong en oud,
Gemeente van Christus

Vanmorgen neem ik u mee
in mijn gedachtengang over Pinksteren.
Want ja..... wat vertel je ieder jaar weer
over Pinksteren?

Wind, vuur en elkaar verstaan!
Daar wordt Pinksteren mee geassocieerd.
En dat klinkt mensen soms vreemd in de oren.
Ik merkte dat de afgelopen weken ook weer.
Als ik in gesprek raakt over Pinksteren.
Of dat nu Noaberhuus, sportschool, boven de winkelkar
op school of een verjaardag is.....
Hoe leg je die wind, dat vuur, elkaar verstaan uit?
Wat gebeurde er nu eigenlijk?

Afgelopen week las ik daar iets over
in dagblad Trouw bij religie en filosofie.
De Franse oecumenische kloostergemeenschap
Taizé had in Libanon een conferentie georganiseerd.
Een Amsterdamse predikant was daar ook bij.
En toen ze daar samen zongen:
'Jezus, u bent het brood des levens'
in het Engels, Frans en Arabisch,
en van de laatste taal begreep hij geen woord,
voelde hij een sterke verbondenheid
met de mensen om hem heen.
Hij beseftte dat de christenen daar
iets fundamenteels deelden met elkaar.
En dat de achtergrond er dan niet toe doet.
Pinksteren leek volgens hem daarop.

Nu ben ik zelf een paar keer
in Frankrijk geweest, in het oecumenische
jongerenklooster in Taizé
en ik begrijp meteen
wat die predikant uit Amsterdam bedoelt.
Met een paar duizend mensen samen zingen

in verschillende talen,
maar wel over hetzelfde,
dat geeft een gevoel van verbondenheid in Christus naam.

Alhoewel een fanatiek sportsupporter
zou hier meteen tegenin kunnen brengen,
dat in een stadion of het nu bijvoorbeeld
voetbal of schaatsen is, We are the champions of
het Wilhelmus hetzelfde effect heeft.
Ook daar werkt een geest van verbondenheid.
Ik denk dat het ook klopt
dat je je door de sport en het gezang
ook verbonden kunt voelen.

Daarom voeg ik bij het Taizé gebeuren ook toe:
Verbonden in Christusnaam.
Want daar gaat het ten diepste om.
Dat wij ons realiseren
dat wij die Geest van God niet zelf oproepen!
Maar dat het iets is buiten ons om.
Immers de leerlingen zaten ook verweesd
bij elkaar na Jezus Hemelvaart.
Ze hadden ineens tijd
en namen ook tijd voor hun verdriet.
En dan komt de Geest over hen,
zodat ze in beweging komen.
Ook daar schreef iemand over in Trouw.
Dat we ons de komst van de Geest
niet alleen moeten voorstellen met donderend geraas
van wind, vuur en elkaar kunnen verstaan.
Want dan zouden we misschien in deze tijd 'van God los zijn',
allen met zoveel donder en geweld gaan evangeliseren,
dat het averechts gaat werken.
De komst van de Geest is ook een tijd van rijpen.
Van innerlijke groei.
Willen we de Geest kansen geven
dan zijn stilte en bezinning ook van belang.
Ruimte maken voor nieuwe geestkracht.

Ook dat sprak mij aan.

Want ik vroeg me af, maken we
in onze drukke en jachtige samenleving
nog tijd om de geest te laten werken?
Of doen we net als de kinderen deden,
we blazen allemaal hard
en vliegen alle kanten op.
En om bij het beeld van een zeilboot te blijven:
Krijgt God nog de kans om in onze zeilen te blazen?
Dat we daar de ruimte aan geven in plaats van
aan al onze eigen behoeften?
Daar wat over na denkend
schoot me ineens een oud lied te binnen.
Ik kwam ermee in aanraking
als pastoraal werker in mijn 1^e Friese gemeente.
Het is een lied uit de Doperse traditie,
maar ook geliefd bij vele Protestanten daar.
'Ik voel de winden Gods vandaag'.
Ik weet helemaal niet of u het kent,
maar Pieter onze organist kende het wel.
Hij speelt het lied een keer voor.
Daarna laten we 2coupletten zien op de schermen.
U mag het meezingen.
En anders gewoon meelesen.
Want al doet de tekst misschien wat oud aan,
het gaat nog gewoon over het leven hier en nu
en over je geloofsbeleving.

Ik voel de winden Gods vandaag; vandaag hijs ik het zeil.
Gehavend is 't en zwaar van schuim, maar 'k hijs 't en hoop op heil!
Want Christus zelf, als stille gast reist op mijn scheepje mee
Op zijn bevel durf 'k uit te gaan op wilde hoge zee!

Voor ied're dag die voor mij ligt vertrouw ik mij op U
En als ik haast voor 't duister zwicht houdt mij dan dicht bij U
Want grote machten zijn te sterk voor mij om te weerstaan
O help mij toch steeds door uw werk en doe mij veilig gaan.

Voor mij raakt dit lied wel de kern van het leven,
maar ook waar het met Pinksteren om gaat.
Durven wij vol vertrouwen Gods Geestkracht

nog vangen in onze zeilen en daarop te koersen?
En zoals het lied al aangeeft,
soms is het leven gehavend en zwaar.
Voel je je misschien van God verlaten.
En ook over die grote sterke machten wordt gesproken.
Wij hebben allemaal onze eigen grote machten
die aan ons trekken en
die we soms moeilijk kunnen weerstaan.
Kunnen we dan ook beredeneren,
je innerlijke stem in Gods naam te laten spreken,
over goed en fout,
over liefde en gerechtigheid,
omzien naar elkaar.
Durven we aan te kaarten als we misstanden zien?
Ook ver weg, zoals die kinderen en jongeren,
die we zagen voor het Kyriegebed.
Om daarin elkaar te verstaan
over wat ethisch verantwoord is en wat niet.
Of is er meer de stem voor eigen gewin.
Geven we de wind van God nog kans in ons leven?
God laat zijn Geest wel door de wereld waaien.
Maar vangen wij die nog in de zeilen?
Om het leven aan te kunnen?
Het vuur van het begin,
Het waaien van de Geest.
Elkaar verstaan op een diepere basis.
Het gebeurt aan ons vandaag.
Nogmaals als wij de wind maar willen vangen.
Dan is, om met de woorden
van het bloemstuk nog een keer te spreken
de deur naar de wereld open
om te gaan en
wereldburger te worden in Godsnaam.
Ik hoop van harte dat u de wind
van de Pinkstergeest mag voelen.
Amen